

**VB**

ORDE VAN  
VLAAMSE  
**BALIES**

**/OV**

Advies

**Voorontwerp van koninklijk besluit  
tot vaststelling van de regels voor de  
bezoldiging, de kosten en de  
buitengewone ambtsverrichtingen  
van bewindvoerders**

donderdag 2 december 2021

**VB**

# 1 Voorafgaand

Op 28 oktober 2021 werd de Orde van Vlaamse Balies (OVB) gevraagd schriftelijk advies te verlenen bij het Voorontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de regels voor de bezoldiging, de kosten en de buitengewone ambtsverrichtingen van bewindvoerders.

Onderhavige nota geeft een overzicht van de algemene en artikelsgewijze opmerkingen van de OVB bij dit Voorontwerp.

## 2 Algemene opmerkingen

2.1 Op dit ogenblik worden, naargelang de regio, uiteenlopende tarieven toegepast door de vrederechters. De OVB heeft één en ander in kaart gebracht voor Vlaanderen en voegt die analyse ter informatie toe aan het advies.

De OVB is dan ook voorstander van een wettelijke regeling omdat dit de transparantie, de gelijke behandeling van de beschermde personen en de rechtszekerheid ten goede komt. Deze wettelijke regeling kan perfect tegemoet komen aan het specifiek karakter van de bewindvoering. Voorliggend Voorontwerp van KB is zeker een stap in de goede richting, maar de OVB vestigt de aandacht op een aantal punten die nog aangepast moeten worden.

2.2 In het Voorontwerp uit 2018 werd een onderscheid gemaakt tussen familiale en professionele bewindvoerders. Aangezien dit onderscheid geschrapt werd in het Voorontwerp dat nu voorligt, gaat de OVB ervan uit dat het Voorontwerp, en bijgevolg ook onderhavig advies, enkel betrekking heeft op de **vergoedingen voor professionele bewindvoerders**. Familiale bewindvoering is tot op heden immers in principe nog steeds onbezoldigd daar de wetgever deze opdracht beschouwt als een natuurlijke verplichting die voortvloeit uit affectie. Bepaalde reële onkosten kunnen wel in rekening gebracht worden door familiale bewindvoerders (denken we maar aan verplaatsingskosten, portkosten enz.). Zo werd in het voorontwerp van KB uit 2018 het forfait voor de vergoeding van de kosten vastgesteld op basis van een tabel waarbij dit forfait verschilde voor familiale bewindvoerders enerzijds en professionele bewindvoerders anderzijds. (zie ook punt 3.2.1.1)

2.3 De OVB wenst vooreerst in herinnering te brengen dat een professionele bewindvoerder niet uit is op winstbejag. De professionele bewindvoerder heeft uiteraard wel recht op een degelijke vergoeding, zowel voor de gewone als de buitengewone prestaties. De beschermde persoon heeft immers recht op een kwalitatieve bijstand van de bewindvoerder en dat heeft een prijs.

Het is ook een realiteit dat er steeds meer gevraagd wordt van de professionele bewindvoerder en de omvang en aard van de prestaties doorheen de jaren geëvolueerd is. De bewindvoeringen die zich beperken tot het betalen van een aantal facturen en het innen van recurrente inkomsten, zijn zeldzaam. Ook de administratieve formaliteiten die gepaard gaan met bepaalde prestaties worden er niet minder op.

Een professionele bewindvoerder - advocaat dient zich bovendien permanent bij te scholen en heeft een performant uitgebouwd kantoor, wat eveneens een kostenplaatje heeft.

Een professioneel beheer vereist immers een vlotte beschikbaarheid, ook tijdens de afwezigheid van de bewindvoerder op kantoor of ziekte/vakantie. Dit vergt een investering in een goed uitgerust en bekwaam secretariaat, team van medewerkers dat in staat is om gepast en adequaat te reageren op de vragen en wensen van de beschermde persoon, sociale assistenten, OCMW's, instellingen, familie ...

Tegenover deze kwalitatieve dienstverlening staat onvermijdelijk een kost. Wanneer deze kost niet op een correcte wijze wordt vergoed, zal dit de bewindvoerder ontmoedigen om in te zetten op een professionele dienstverlening, waarmee de beschermde persoon, de OCMW's, de WZC's en de psychiatrische centra niet gebaat zijn.

2.5 Zoals in het verleden, maakt het Voorontwerp momenteel geen onderscheid tussen de verschillende ‘formules’ van bewindvoering, bv. bijstand en vertegenwoordiging, noch voorziet het in aparte vergoedingen voor de bewindvoering over de persoon en de goederen. De taken van de bewindvoerder over de persoon worden vandaag in principe niet vergoed als die bewindvoerder ook de goederen beheert. Voor de OVB is dit onhoudbaar (zie artikel 497/5 BW).

Nochtans vergt zeker de bewindvoering over de persoon niet minder ingrijpende handelingen en bijzondere aandacht en is een aparte vergoeding o.i. aan de orde (bv. een billijk uurtarief (Hiervoor kan verwezen worden naar wat toegekend wordt voor buitengewone (beheers) prestaties) of een forfait per prestatie).

2.6 Daarnaast dient de wetgever steeds in het achterhoofd te houden dat er twee categorieën van beschermde personen bestaan, m.n. personen die vermogend zijn en personen met weinig middelen.

Een groot aantal beschermde personen beschikken over onvoldoende inkomsten waardoor de wettelijke erelonen, laat staan de buitengewone erelonen, en de kosten niet kunnen betaald worden door de beschermde persoon. Aangezien de prestaties van een bewindvoerder niet vallen onder het statuut van de juridische tweedelijnsbijstand, is een vergoeding van de bewindvoerder via dat systeem dus niet aan de orde. De suggestie van de Hoge Raad voor Justitie dat deze mensen mee moeten worden opgenomen in de juridische tweedelijnsbijstand heeft vanwege de overheid nog niet op veel bijval kunnen rekenen. De impact voor het budget voor de juridische tweedelijnsbijstand zou immers zeer hoog kunnen oplopen.

Indien de rekening van de beschermde persoon de betaling van de vergoeding en kosten van de bewindvoerder (waartoe deze machtiging bekwaam) niet toelaat, is het OCMW in principe tot betaling daarvan gehouden. Door deze vergoeding niet te kunnen recupereren komt de bewindvoering immers in gevaar en dus ook de menselijke waardigheid van de beschermde persoon. Het is aan het OCMW die te waarborgen (artikel 1 OCMW-wet).

In de praktijk stelt men echter vaak vast dat niet alle OCMW's die betaling op zich nemen, hoewel zij vaak een bewindvoering aanvragen (en bekomen) om de beheerslasten voor hun diensten te beperken. Ook als het OCMW de betaling van de rusthuisfactuur geheel of gedeeltelijk waarborgt, blijft het een feit dat de bewindvoerder over de goederen de administratie verzorgt nu hij of zij de inkomsten moet ontvangen en beheren evenals het beheer van de kosten draagt.

Desgevallend kan een Fonds een alternatief zijn, zoals die vroeger bijvoorbeeld bestond in het kader van de bestrijding van overmatige schuldenlast. (Thans is de FOD economie belast met het uitbetalen van erelonen en kosten overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienaangaande.) Het zijn net deze mensen, met complexe schuldendossiers en sociale problemen allerhande, waarvoor de bewindvoerder zich het hardst moet inspannen, vaak tientallen brieven dient te versturen en die dus ook de grootste kosten veroorzaken.

De OVB brengt tot slot in herinnering dat het ereloon van de bewindvoerder niet onderhevig is aan het btw-stelsel, in tegenstelling tot dat van de advocaat (of van een curator onbeheerde nalatenschappen en een faillissementscurator).

**Conclusie:**

De vergoeding van een professionele bewindvoerder moet dus billijk en transparant zijn.

## 3 Artikelsgewijze opmerkingen bij het Voorontwerp

### 3.1 Artikel 1 van het Voorontwerp

#### 3.1.1 Eerste lid

Het wettelijk bezoldigingsforfait van maximum 3% voor de gewone prestaties van bewindvoerders, zoals vermeld in het eerste lid van artikel 1 van het Voorontwerp, is sedert de wet van 1991, 30 jaar dus, ongewijzigd gebleven.

De vraag kan bijgevolg gesteld worden of dat wettelijk bezoldigingsforfait nog beantwoordt aan een redelijke verloning van deze gewone beheersprestaties. Ziektevergoedingen, vervangingsinkomsten en pensioenen zijn niet evenredig gestegen gedurende de laatste drie decennia. Bovendien zijn de inkomsten uit opbrengsten van roerende kapitalen, zoals vermeld in artikel 1, 10°, gelet op de lage rentes en de noodzaak van kapitaalbescherming verminderd en zelfs quasi nihil. Toen het wettelijk ereloontarief op 3% bepaald werd, genereerden belegde kapitalen (zelfs met de 100% kapitaalsgarantie) een reële inkomst.

De ervaring leert dat het inkomen van personen onder bewind bestaande uit sociale uitkeringen, ziektevergoeding, leefloon OCMW, inkomensvervangende en/of integratietegemoetkomingen schommelt rond 1.500 euro per maand. Dit betekent voor de bewindvoerder een bezoldiging van gemiddeld 540 euro per jaar (18.000 euro x 3%). Rekening houdende met de steeds talrijkere prestaties van de bewindvoerder, is dit een te bescheiden vergoeding.

Bovendien is, zoals hoger vermeld, ook het takenpakket van de bewindvoerder in deze periode aanzienlijk uitgebreid. (o.m. meer gedetailleerde verslagplicht, bijkomende verslagplicht vertrouwenspersoon, kortere verblijven in psychiatrische centra, Wet Patiëntenrechten, persoonsvolgend budget, enz..)

*De facto* betekent dit dat bewindvoerders *anno* 2021 minder vergoed worden dan 30 jaar geleden.

Daarom stellen wij voor om het wettelijk bezoldigingsforfait voor de gewone prestaties van bewindvoerders, zoals vermeld in het eerste lid van artikel 1 van het Voorontwerp, te verhogen naar 3,5%.

## 3.1.2 Tweede lid

### 3.1.2.1 Integratietegemoetkoming, tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de uitkeringen van een zorgverzekering

Het tweede lid van artikel 1 somt de inkomsten op die niet in aanmerking komen als berekeningsbasis voor het wettelijk bezoldigingsforfait. De OVB wenst volgende inkomsten uit de lijst te schrappen en weldegelijk in aanmerking te nemen voor de berekening van het forfait:

*6° de integratietegemoetkoming en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden zoals voorzien in de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap;*

*9° de uitkeringen van een zorgverzekering;*

Er is immers geen enkele reden om deze inkomsten niet in aanmerking te nemen aangezien dit wettelijk voorziene aanvullingen zijn om tegemoet te komen aan de ontoereikende inkomsten van personen. Om die reden worden deze tegemoetkomingen dan ook o.a. in Leuven als grondslag voor de berekening aanvaard.

Indien de integratietegemoetkoming (IT) uit de berekeningsbasis wordt geschrapt, betekent dit in realiteit dat bewindvoering voor deze groep mensen uitgesloten wordt. De berekeningsbasis wordt zo klein dat volgens de tekst van dit voorontwerp van KB, de vergoeding van de bewindvoerder gehalveerd wordt.

De OVB wenst voorgaande te staven met een concreet voorbeeld uit de praktijk. Het gaat om een persoon categorie A met 11 punten zelfredzaamheid (beslissing FOD Sociale Zekerheid 2 juli 2021) met volgende inkomsten:

<b>IVT</b>	7.879,96 euro
<b>IT</b>	4.290,88 euro
<b>Totaal</b>	12.170,84 euro

De vergoeding die de bewindvoerder hiervoor ontvangt in het kanton Antwerpen bedraagt:

<b>Vandaag</b>	3 % <b>365,12</b> + 300,00 (+ forfait kosten) = 665,12 euro
<b>Voorontwerp KB</b>	3 % <b>236,39</b> (enkel IVT) + 1 % kosten) + 78,79 = 315,18 euro

Het hoeft geen uitvoerig betoog dat een jaarlijkse vergoeding van 315,18 euro (inclusief kosten) voor 12 maanden dossierbeheer volstrekt ontoereikend is. Dit is evenzeer het geval bij het maximum van de kosten aan 2 %.

Verder heeft de uitsluiting van de IT uit de berekeningsbasis tot gevolg dat een beschermd persoon met een leefloon alleenstaande (12.052 euro per jaar) met een lager inkomen meer zou betalen voor het bewind dan een beschermd persoon met IVT/IT.

Tot slot bestaat er ook een praktisch probleem aangezien deze uitkering in één bedrag wordt uitbetaald. Pas na nazicht van de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid (die soms reeds enkele jaren oud is) kan de bewindvoerder achterhalen wat het aandeel IVT/IT is in het maandelijks uitgekeerde bedrag. Bovendien worden er soms gedurende het jaar herzieningen doorgevoerd (in sommige gevallen met terugwerkende kracht) na een nieuw geneeskundig onderzoek en is het helemaal niet te achterhalen hoe het bedrag juist is samengesteld.

### 3.1.2.2 Tegemoetkomingen voor bijstand en zorg voor personen met een handicap

Bij de tegemoetkomingen vermeld in 7° is volgens de OVB enige nuance op zijn plaats.

Binnen alle tegemoetkomingen vanuit het VAPH dient immers een onderscheid gemaakt te worden tussen een vrij besteedbaar budget en een persoonsgebonden budget dat enkel aangewend kan worden voor de aankoop van zorg en ondersteuning.

Het vrij besteedbaar budget dient volgens de OVB weldegelijk als inkomen in aanmerking worden genomen. Het opvolgen en beheren van het persoonsgebonden budget kan volgens ons beschouwd worden als een buitengewone prestatie (*infra*).

### 3.1.3 Derde lid

De OVB wenst, in het licht van het voorgaande, dan ook een derde lid toe te voegen aan artikel 1:

*“In ieder geval bedraagt de minimumbezoldiging per dossier 500 euro per werkjaar.”*

Ter vergelijking, de vergoedingen van bewindvoerders in Nederland (deze zijn forfaitair en niet afhankelijk van het inkomen van de beschermd persoon) liggen tot 50 % hoger dan momenteel in België. Een professionele bewindvoerder over de goederen heeft in Nederland recht op een basisvergoeding van 1.187 euro per jaar, kosten inbegrepen. (tarieven per 1 januari 2021, <https://wetten.overheid.nl/BWBR0035730/2021-01-01>).

## 3.2 Artikel 2 van het Voorontwerp

### 3.2.1 Eerste paragraaf

#### 3.2.1.1 Forfait

De eerste paragraaf van artikel 2 van het Voorontwerp legt het forfait vast op 1% van het jaarincomen van de beschermd persoon. Dit forfait is in alle gevallen absoluut ontoereikend om de reële kosten te vergoeden.

Het betekent een stap terug in de tijd daar het gemiddelde jaarincome van een beschermd persoon ongeveer 18.000 euro bedraagt. Met een forfait van 1 % betekent dit een vergoeding van 180 euro per jaar, hetzij 15 euro per maand. Dergelijke vergoeding maakt een correcte dienstverlening dan ook onmogelijk.

De vergoeding van een professionele bewindvoerder moet immers (zoals *supra* reeds werd aangegeven) billijk en transparant zijn.

Ter vergelijking: voor de administratieve kosten verbonden aan een budget van het VAPH wordt aan de erkende bijstandsorganisaties een onkostenvergoeding toegekend van 10,35 % , een tienvoud (budgetten variërend tussen 10.356,73 tot 48.331,38). Een forfait van 1% op de inkomsten als onkostenvergoeding voor een professionele bewindvoerder is volstrekt ontoereikend.

In het Voorontwerp uit 2018 werd het forfait voor de vergoeding van de kosten vastgesteld op basis van een tabel waarbij een onderscheid werd gemaakt tussen familiale en professionele bewindvoerders. Voor de familiale bewindvoerders bedroeg het forfait 125, 250 of 300 euro – naargelang het jaarinkomen van de beschermde persoon. Dit kwam neer op gemiddeld 1% van het jaarinkomen. Voor de professionele bewindvoerders lagen de bedragen evenwel iets hoger: 250, 350 of 500 euro. Dit onderscheid is nu verdwenen waardoor de vergoeding voor de professionele bewindvoerders verlaagd werd naar 1% in huidige Voorontwerp. Dit is, zoals hoger uiteengezet, niet werkbaar.

Het aan het inkomen gerelateerde kostenforfait heeft het voordeel dat het bewind voor iedereen beschikbaar en betaalbaar is. Personen met een hoger inkomen, vaak ouderen in een rusthuis, dragen door hun relatief hoger forfait bij in de kosten van het beheer van minder fortuinlijke, vaak jonge mensen met lage inkomens. Het forfait heeft dan ook een uitermate sociale functie. (Dit wordt overigens al enkele jaren toegepast door de vrederechters in het arrondissement Antwerpen)

De vergoeding van de kosten per forfait, gerelateerd aan inkomstenschijven, heeft voor de bewindvoerder het voordeel dat hij/zij vooraf het budget kan inschatten waarover hij/zij beschikt om zich te organiseren. Daarenboven wordt hij/zij ontlast van een administratieve rompslomp en kan de berekening eenvoudig geschieden. Deze vrijgekomen tijd kan vervolgens besteed worden aan de beschermde persoon zelf i.p.v. aan administratie zonder toegevoegde waarde voor de beschermde persoon.

Voor de beschermde persoon heeft het forfait als voordeel dat de kosten gerelateerd zijn aan zijn inkomsten en dat ze vooraf zijn gekend en dus volkomen transparant zijn. Voor de vrederechter heeft het forfait evenzeer het voordeel dat de kosten transparant en dus makkelijk controleerbaar zijn.

De mogelijkheid om als bewindvoerder te kiezen voor een kostenforfait is een valabel alternatief voor het bewijzen van de reële kosten. Als een kostenforfait wordt voorzien, dient het evenwel voldoende hoog te zijn.

Tot slot wenst de OVB te verduidelijken dat deze forfaits uiteraard niet de kosten omvatten die gemaakt worden in het kader van de buitengewone prestaties (vb. het voeren van een gerechtelijke procedure).

### 3.2.1.2 Toegang CRBP

De opgesomde kosten van de bewindvoerder in artikel 2 omvatten niet de retributies die door de bewindvoerder verschuldigd zijn voor diens beveiligde toegang tot het CRBP via het Digitaal Platform voor Advocaten (DPA). De OVB stelt dan ook onderstaande toevoeging voor:

*Art. 2. § 1. De gemaakte kosten van de bewindvoerder, bedoeld in artikel 497/5, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek, worden vergoed op basis van een forfait, vastgesteld volgens het jaarinkomen van de beschermde persoon. Hierin zijn niet begrepen de kosten of retributies welke de professionele bewindvoerder verschuldigd is voor de toegang tot het CRBP via (zijn advocatenkaart en) het Digitaal Platform voor Advocaten, waarmee bovenvermeld forfait verhoogd wordt.*

### 3.2.2 Tweede paragraaf

De tweede paragraaf van artikel 2 laat de mogelijkheid open voor de bewindvoerder om er, jaarlijks en per dossier, voor te kiezen om zijn werkelijke kosten te bewijzen waarbij voor dactylografiekosten wordt gewerkt op basis van een forfaitair vastgesteld bedrag, dat een statistisch gemiddelde is van globale kantoorkosten per jaar, gedeeld door het aantal getypte bladzijden.

Op basis van analyses van de reële kosten die gepaard gaan met de administratieve taken in een kantoor, is het volgens de OVB aangewezen om de vergoeding per getypt blad op te trekken naar 12 euro. Aan een schuldbemiddelaar wordt overigens 12,58 euro toegekend per getypt blad. De OVB ziet dan ook geen reden om te

voorzien in een significant lagere vergoeding voor een bewindvoerder. Daarnaast kunnen de prestaties die vermeld worden onder 1° en 3° samengevoegd worden (à 12 euro).

Wat aangetekende brieven betreft, zoals vermeld onder 2°, lijkt het de OVB aangewezen om de reële kost van de aangetekende zending in rekening te brengen en niet per blad.

Verder wenst de OVB het bedrag voor een (digitale) kopie, zoals vermeld in 4°, op te trekken naar 0,30 euro per kopie.

Ook voor wat betreft de kosten voor het openen van een dossier (7°) is het volgens de OVB aangewezen deze te verhogen naar 75 euro.

De forfaitaire begroting van 50 euro voor het sluiten van een dossier, zoals vermeld in 8°, is volgens de OVB niet conform de reële kostprijs. Het is dan ook aangewezen deze te verhogen naar 75 euro aangezien bij het afsluiten eveneens de kosten van archivering gedurende 5 jaar in rekening dienen te worden gebracht. Sommige vrederechters geven nu reeds 100 euro, zoals uit de tabel blijkt.

De OVB wenst het laatste lid van paragraaf 2 in zijn geheel te schrappen aangezien dit percentage vaak niet overeenstemt met de realiteit. Daarenboven is de hoeveelheid beheerstaken de laatste decennia alleen meer toegenomen, met een verhoging van de administratieve en secretariaatskosten tot gevolg.

## 3.3 Artikel 3 van het Voorontwerp

### 3.3.1 Eerste lid

Volgens het eerste lid van artikel 3 van het Voorontwerp bedraagt de vergoeding voor de buitengewone ambtsverrichtingen minimum 75 en maximum 125 euro per uur, afhankelijk van de *levensstandaard* van de beschermde persoon en de vereiste specialisatie voor de uitvoering van de buitengewone ambtsverrichting.

De OVB stelt voor de **“vork”** te schrappen en te vervangen door *“minimum 110 euro”*. In 2002 kenden de vrederechters in het arrondissement Charleroi reeds minimum 75 euro toe. Indien men dit bedrag indexeert, komt men vandaag aan (afgerond) 110 euro. Dit wordt vandaag reeds toegepast in bepaalde arrondissementen, zoals bijvoorbeeld in Antwerpen.

In ondergeschikte orde, indien men de vork met een maximum alsnog wenst te behouden, verwijst de OVB naar de recente aanbevelingen van de vrederechters van Brussel die een realistischer maximum van 135 euro per uur vooropstellen

Het criterium van de **“levensstandaard”** is bovendien vaag en onduidelijk en niet relevant voor de kunde van de bewindvoerder. De OVB stelt dan ook voor om dit criterium te schrappen en te verwijzen naar de volgende parameters: m.n. de belangrijkheid van de zaak, de aard & duurtijd van het werk en de financiële draagkracht van de beschermde persoon. Voorgaande belet evenwel niet dat een ereloonforfait of percentage op de waarde van de zaak aangewezen of redelijk kan zijn, bijvoorbeeld bij de verkoop van een onroerend goed. Het begrip ‘levensstandaard’ is ons inziens subjectief.

### 3.3.2 Tweede lid

De OVB wenst het sluiten van een dossier eveneens toe te voegen aan de lijst van de buitengewone ambtsverrichtingen voorzien in het tweede lid van artikel 3.

De intellectuele prestatie van het afsluiten is, afhankelijk van het dossier, veel werk. In de praktijk komt het immers voor dat de bewindvoerder na het einde van een bewind toch nog vaak vragen krijgt van erfgenamen/ notarissen/ familieleden en een aantal laatste prestaties kan/mag/moet stellen. Een ervaren bewindvoerder kan inschatten hoeveel tijd hiervoor gemiddeld dient uitgetrokken te worden. Overigens kennen sommige vrederechters voor deze reële prestaties al redelijke erelonen op basis van een tijdsbesteding of forfait toe.

Ook het beheren en opvolgen van het volledige VAPH-budget komt in aanmerking als buitengewone ambtsverrichting. Dit vergt immers een aparte boekhouding, specifieke aansprakelijkheden enz.

### 3.3.3 Derde lid

Het derde lid van artikel 3 bepaalt dat *in afwijking van het eerste lid* de vergoeding voor het vervreemden van onroerende goederen beperkt is tot 3% op de verkoopprijs en bijhorende lasten.

Hieruit leidt de OVB af dat een andere wijze van verloning wordt voorzien voor het vervreemden van onroerend goed, m.n. een percentage op de verkoopprijs. Dit is in Wallonië een gangbare methode, maar wordt in Vlaanderen in het algemeen minder toegepast. Volgens de OVB is uniformiteit in het gehele land aangewezen.

Herinnerd weze dat voor de verkoop van een onroerend goed steeds een specifieke machtiging vereist is en bewindvoerder en vrederechter hiertoe niet lichtzinnig overgaan maar het belang van de beschermde persoon als maatstaf (moeten) nemen. In principe gaat het om een openbare verkoop. Artikel 1193bis van het Gerechtelijk Wetboek voorziet dat het onroerend goed van een beschermd persoon ook onderhands kan worden verkocht maar dan zal de bewindvoerder aan de Rechter het bewijs dienen te leveren dat deze verkoopswijze interessanter is voor de beschermde persoon dan een openbare verkoop.

Wat er ook van zij, de taken van een bewindvoerder bij een verkoop zijn niet te onderschatten en gaan ook gepaard met verantwoordelijkheden.

## 3.4 Conclusie

Men mag van een professionele bewindvoerder hoge eisen stellen bij de uitvoering van zijn taken, maar dan moet ook de vergoeding correct zijn. Dit Voorontwerp van KB zal de vergoedingen aanzienlijk verlagen terwijl een inhaalbeweging net aangewezen is.

Een bewindvoerder neemt inderdaad een serieuze hap uit het budget van de beschermde persoon, maar de beschermde persoon (en bij uitbreiding de gehele maatschappij) krijgt daarvoor ook heel wat in de plaats. Het is zeer opvallend dat het heel vaak de instellingen zelf zijn die een aanvraag doen voor de aanstelling van een bewindvoerder bv. wanneer zij vaststellen dat hun verblijfsfacturen niet worden betaald of wanneer zij vaststellen dat de (financiële) situatie van de te beschermen persoon complex is. De bewindvoerder brengt orde in wat vaak een administratieve en financiële chaos is.